

The Holy See

KATEHEZA PAPE BENEDIKTA XVI.

NA OPĆOJ AUDIJENCIJI

Srijeda, 26. svibnja 2010.

Sluba upravljanja

Draga braćo i sestre!

Ovog jutra elim zaključiti tri kateheze posvećene bitnim zadaćama slube prezbitera u prigodi Svećeničke godine koja se približava kraju. Nakon što sam razmišljao o zadaći poučavanja, u dobu "odgojne urgentnosti" te o zadaći posvećivanja, koja neprestano podsjeća Crkvu na jedinog Tvorca spasenja, Krista, htio bih se danas zadržati na svećenikovoju zadaći upravljanja, vođenja, s Kristovom, a ne svojom, vlašću dio naroda koji mu je Bog povjerio.

Kako shvatiti u suvremenoj kulturi takvu jednu dimenziju, koja podrazumijeva pojam vlasti i ima svoj izvor u zapovijedi samoga Gospodina da se pase njegovo stado? Što je, doista, za nas kršćane vlast? Kulturna, politička i povijesna iskustva iz nedavne prošlosti, prije svega diktature u Istočnoj i Zapadnoj Europi u 20. stoljeću učinili su suvremenog čovjek sumnjičavim prema tome pojmu. Ta se podozrivost, nerijetko, pretvara u stav kako treba odbaciti svaku vlast, koja ne dolazi isključivo od ljudi i nije njima podlona. Ali upravo pogled na reime koji su, u proteklom stoljeću, sijali uas i smrt, snani je podsjetnik da se vlast, na svakom području, kada ne uključuje povezanost s onim vrhunaravnim, kada zanemaruje najvišu vlast, koja je sâm Bog, na kraju neizbjeno okreće protiv čovjeka. Vano je dakle prepoznati kako ljudska vlast nije nikada cilj, već je uvijek i jedino sredstvo i da, nuno i u svakom dobu, cilj je uvijek osoba, stvorena od Boga s njezinim nepovredivim dostojanstvom i pozvana biti povezana sa svojim Stvoriteljem, na svom zemaljskom ivotnom putu i u vječnom ivotu. Tako shvaćena vlast, koja ima kao jedini cilj istinsko dobro osoba i

biti odraz jedinoga najvišeg dobra koje je Bog, ne samo da nije tuđa ljudima, već je, naprotiv, dragocjena pomoć na putu prema punom ostvarenju u Kristu, prema spasenju.

Crkva je pozvana i trudi se vršiti taj oblik vlasti koja je sluenje i ne vrši je u vlastito ime, već u ime Isusa Krista, koji je od Oca primio svaku vlast na nebu i na zemlji (usp. Mt 28,18). Posredstvom pastira Crkve, naime, Krist pase svoje stado: On je taj koji to stado vodi, štiti, ispravlja, jer ga duboko ljubi. Ali Gospodin Isus, vrhovni pastir naših duša, htio je da apostolski zbor, danas biskupi, u zajedništvu s Petrovim nasljednikom, i svećenici, njihovi najdragocjeniji suradnici, sudjeluju u tome poslanju skrbi za Boji narod, odgajanja u vjeri, usmjeravajući, animirajući i podupirući kršćansku zajednicu. Oni "skrbe kako bi pojedini vjernici u Duhu Svetom bili dovedeni do toga da oblikuju svoj vlastiti poziv prema evanđelju, za iskrenu i djelotvornu ljubav i za slobodu kojom nas je Krist oslobodio" (Presbyterorum Ordinis, 6). Sâm Krist preko svakog pastira ljubi ljude: posredstvom naše slube – dragi svećenici – preko nas Gospodin dopire do duša, uči ih, čuva, vodi. Sveti Augustin tvrdi: "Neka dakle vođenje stada Gospodnjeg bude dunost koju će se vršiti s ljubavlju" (Komentar na Ivanovo Evanđelje 123,5): to je najviša norma ponašanja Bojih slubenika, bezgranična ljubav, poput one Dobrog Pastira, punog radosti, otvorena svima, pozorna prema onima blizu i brinom prema onima daleko (usp. sv. Augustin, Govor 340, 1; Govor 46, 15), tankočutna prema najslabijima, najmanjima, jednostavnijima, grešnicima, kako bi očitovao beskrajno Boje milosrđe umirujućim riječima nade (usp. isti, Pismo 95, 1).

Premda se ta pastoralna zadaća temelji na sakramentu, ipak njezina djelotvornost nije neovisna o osobnosti prezbitera. Da bi bio pastir po Bojem srcu (usp. Jer 3,15) potrebna je duboko ukorijenjenost u ivom prijateljstvu s Kristom, ne samo uma, već također slobode i volje, jasna svijest o identitetu primljenom na svećeničkom ređenju, bezuvjetna raspoloživost voditi povjereno stado tamo gdje Gospodin hoće a ne tamo gdje se, naizgled, to čini prikladnijim i lakšim. To zahtijeva, prije svega, stalnu i sve veću spremnost pustiti da sâm Krist vodi svećenički ivot prezbitera. Naime, nitko nije stvarno sposoban voditi stado, ako ne ivi duboku i stvarnu poslušnost Kristu i Crkvi, a sama poučljivost naroda svojim svećenicima ovisi o poučljivosti svećenika Kristu; zato je u temelju pastoralne slube uvijek osobni i stalni susret s Gospodinom, duboka svijest o Njemu, suobličavanje vlastite volje s njegovom voljom.

Posljednjih se desetljeća često koristio pridjev "pastoralni" gotovo kao u opreci s "hijerarhijskim", jednako kao što je ideja "zajedništva" tumačena u opreci s tim hijerarhijskim vidikom. Ali moe li u Crkvi biti zajedništva koje nije ujedno hijerarhijsko? Nije li pastir to što jest upravo kada vodi i čuva stado i ponekad sprječava da se ovo rasprši? Izvan jasno i izričito vrhunaravne vizije, nije moguće shvatiti zadaću upravljanja vlastitu svećenicima. Ona je, naprotiv, poduprta pravom ljubavlju prema spasenju svakog vjernika i osobito je dragocjena i nuna također u našem dobu. Ako je cilj pronositi Kristov navještaj i voditi ljude spasenjskom susretu s Njime da imaju ivot, zadaća vođenja ima oblik slube koju se ivi u potpunom predanju za izgrađivanje stada u istini i svetosti, često plivajući protiv struje i podsjećajući da oni koji su najveći moraju postupati kao najmanji, a onaj koji upravlja, kao onaj koji slu (usp. Lumen gentium, 27).

Gdje svaki svećenik moe crpsti snagu za vršenje svoje slube, u punoj vjernosti Kristu i Crkvi, s potpunim predanjem vlastitom stadu? Na to pitanje postoji samo jedan odgovor: u Kristu Gospodinu. Isusov način upravljanja nije dominiranje, već je ponizno sluenje s ljubavlju koje dolazi do izraaja u pranju nogu učenicima, a Kristovo kraljevanje nad svemirom nije zemaljski trijumf, već ima svoj vrhunac na drvu kria, koji postaje sud za svijet i referentna točka za vršenje vlasti koja će biti istinski izraz pastoralne ljubavi. Sveci, među kojima i sveti Ivan Marija Vianney, vršili su s ljubavlju i predanjem zadaću skrbi za dio povjerenog im Bojeg naroda, pokazujući također da su snani i odlučni ljudi, s jednim jedinim ciljem a taj je promicati istinsko dobro duša, kadri platiti osobno, pa i po cijenu mučeništva, svoju vjernost istini i pravednosti evanđelja.

Dragi svećenici, "pasite povjereno vam stado Boje, nadgledajte ga - ne prisilno, nego dragovoljno, po Boju; ne radi prljava dobitka, nego oduševljeno" (1 Pt 5,2); ne bojte se voditi Kristu svakog vjernika kojeg vam je on povjerio, budite sigurni da će svaka riječ i svaki stav, ako proizlaze iz Boje volje, donijeti ploda; znajte ivjeti cijeneći vrijednosti i prepoznavajući ograničenja kulture u kojoj ivimo, sa čvrstom sigurnošću da je naviještaj evanđelja najveća sluba koja se moe vršiti u korist čovjeku. Ne postoji, naime, veće dobro, u ovom zemaljskom ivotu, od toga da se ljude vodi Bogu, budi vjeru, pridie čovjeka iz tromosti i očaja, daje nadu da je Bog blizu i da vodi osobnu povijest i povijest svijeta: to je, u konačnici, duboki i krajnji smisao zadaće upravljanja koju nam je Gospodin povjerio. Riječ je o oblikovanju Krista u vjernicima, pomoću onog procesa posvećivanja koji je promjena kriterijâ, ljestvice vrijednosti, stavova, kako bi se omogućilo da Krist ivi u svakom vjerniku. Sveti Pavao ovako saima svoje pastoralno djelovanje: "dječice moja, koju ponovno u trudovima rađam dok se Krist ne oblikuje u vama" (Gal 4,19).

Draga braćo i sestre, htio bih vas pozvati da molite za mene, Petrova nasljednika, koji imam jednu specifičnu zadaću u upravljanju Kristovom Crkvi, kao i za sve vaše biskupe i svećenike. Molite da se znamo pobrinuti za sve ovce, i one izgubljene, povjerenog nam stada. Vama, dragi svećenici, upućujem srdačni poziv na zaključne proslave Svećeničke godine koje će se odrati od 9. do 11. lipnja ovdje u Rimu: razmišljat ćemo tom prigodom o obraćenju i poslanju, o daru Duha Svetoga i o odnosu s Presvetom Marijom i, uz pomoć čitavog Bojeg naroda, obnovit ćemo naša svećenička obećanja. Hvala.

Papin pozdrav hrvatskim hodočasnicima na hrvatskom:

Srdačno pozdravljam hrvatske hodočasnike, a osobito vjernike iz upe Svetog Spasa iz Splita te klapu "Grdelin". Dragi prijatelji, pohodeći grobove apostola, nasljedujte njihovo svjedočanstvo vjere prepoznavajući u Isusu iz Nazareta Sina Bojeg i svoga Spasitelja. Hvaljen Isus i Marija!

Copyright © Dicastero per la Comunicazione - Libreria Editrice Vaticana